

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.187 van 16 februari 2004
in de zaak A.126.974/XIV-11.782.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 3 januari 1962 en van Iraanse nationaliteit, op 19 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 24 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 12 december 2000 en verklaart zich vluchteling op 13 december 2000.

1.2. Op 9 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 augustus 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Iraans staatsburger afkomstig uit Isfahan, verklaarde Iran te zijn ontvlucht wegens onderstaande problemen.

In de vijfde maand van 1379 (in Perzische kalender, stemt overeen met de juli/augustus 2000 in Gregoriaanse kalender) ontving u twee video's van uw vriend XXX, die actief is voor de Monarchistische beweging in Canada. Zijn tante bezorgde u de video's. U kopieerde deze video's en gaf ze aan klanten in de klerenwinkel waar u werkte.

In de zesde maand van 1379 (augustus/september van 2000) doorzochten twee agenten in burger de winkel en vonden drie videocassettes.

U werd meegenomen naar het detentiecentrum van Isfahan, mishandeld en ondervraagd over uw contacten. Na zeven dagen verscheen u voor de Revolutionaire Rechtbank van Isfahan en werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voorwaardelijk, een geldboete van 500.000 toman en 80 zweepslagen wegens het kopiëren van video's tegen het regime. Twee dagen later kwam u vrij.

Na een tijdje begon u te werken in de boekenwinkel van XXX, een vriend van uw vader. In opdracht van XXX verdeelde u samen met zijn zoon, XXX, Monarchistische pamfletten. In de achtste maand van 1379 (oktober / november 2000) werd u tijdens het verdelen van pamfletten achtervolgd. Een auto met vier mannen in burger reed in op jullie moto en XXX en u vielen. U wist te ontsnappen, maar XXX werd opgepakt. U vluchtte naar het huis van een kennis, contacteerde uw vrouw en zei haar alle bezittingen te verkopen. Samen met uw vrouw en kind verliet u uiteindelijk Iran op 12/09/1379 (03/12/2000).

Sinds u in België bent, heeft uw vrouw u verlaten en momenteel verblijft zij in Duitsland.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u twee kopies van oproepingsbrieven voorlegt, waarin u wordt opgeroepen om te verschijnen voor de Revolutionaire Rechtbank van Isfahan op respectievelijk 05/09/1379 (26/11/2000) en 12/09/1379 (03/12/2000).

Met betrekking tot deze oproepingsbrieven dient gewezen te worden op het feit dat volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, besloten moet worden dat het om vervalsingen gaat. Er wordt immers op een aantal vlakken niet voldaan aan de inhoudelijke en formele vormvereisten, ondermeer omdat in de stempels een aantal gegevens ontbreken en de revolutionaire rechtbank dergelijke oproepingsbrieven niet hanteert (zie antwoorddocument CEDOCA, IR2002-257w, dd. 08 augustus 2002).

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent deze stukken en mede de oprechtheid van uw asielaanvraag aangetast, waardoor nog weinig geloof kan worden gehecht aan de rest van uw verklaringen.

Verder bestaan er ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen tijdens de asielprocedure (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), Vragenlijst en Dringend Beroep (DB)), waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van uw vader vernam dat de agenten reeds tweemaal bij u thuis waren geweest en dat ze naar u vroegen (gehoorverslag DVZ vraag 42 p. 2).

In dringend beroep zegt u daarentegen dat uw vader u vertelde dat u gezocht werd en dat er een agent in de straat stond. Maar nooit waren er agenten bij u thuis geweest noch had er ooit een huiszoeking plaatsgevonden (gehoorverslag DB p. 10).

Ook over de persoon die u de Monarchistische video's bezorgde bent u tegenstrijdig.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom XXX de films meebracht uit Canada (gehoorverslag DVZ vraag 42 p. 1).

In dringend beroep zegt u daarentegen dat de tante van uw vriend in Canada de video's aan u bezorgde (gehoorverslag DB p. 4).

Verder stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tien dagen werd vastgehouden en dat u na die tien dagen voor de rechtbank verscheen en veroordeeld werd (gehoorverslag DVZ vraag 42 p. 1).

In dringend beroep zegt u eveneens dat u tien dagen vastzat, maar beweert u dat u reeds na zeven dagen voor de rechtbank verscheen en dat u na uw veroordeling nog twee dagen werd vastgehouden (gehoorverslag DB p. 8).

Bovendien is het eigenaardig dat u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als in de vragenlijst vertelde dat XXX de broer is van XXX (gehoorverslag DVZ vraag 42 p. 1 en vragenlijst vraag H p. 1), terwijl u in dringend beroep beweert dat hij de zoon is van XXX (gehoorverslag DB p. 7 & 12).

Gezien deze fundamentele tegenstrijdigheden, kan geen geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Tenslotte zijn de door u voorgelegde documenten, namelijk de identiteitsboekjes van uw dochter, uw echtgenote en u zelf, uw huwelijksboekje en foto's, twee oproepingsbrieven en een attest van de gevangenis, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.

De oproepingsbrieven werden hoger reeds besproken.

Aangaande het attest van de gevangenis, gedateerd op 02/07/1379 (24/09/2000), dient te worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft waaraan, gezien bovenstaande vaststelling m.b.t. uw oproepingsbrieven, nog weinig bewijswaarde kan worden gehecht.

De foto's bevestigen weliswaar uw verwondingen, maar zeggen niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze opliep.

De overige documenten betreffen enkel persoonsgegevens, waar niet wordt aan getwijfeld. Geen van deze documenten bevestigt echter de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Derhalve kunnen we besluiten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tenslotte kan worden opgemerkt dat uw echtgenote XXX zich aan de asielprocedure heeft onttrokken.

(...):”.

2. Overwegende dat verzoeker in twee middelen samengenomen, de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging; dat verzoeker daaraan toevoegt dat artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) werd geschonden;

2.1. Overwegende dat uit de analyse van de middelen van verzoeker blijkt dat hij enkel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en niet van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat de bestreden beslissing in wezen steunt op twee doorslaggevende motieven; dat in de bestreden beslissing vooreerst wordt overwogen dat de documenten die verzoeker voorlegt, waarin hij wordt opgeroepen om te verschijnen voor de revolutionaire rechtbank van ISFAHAN, op 26 november 2000 en 3 december 2000, niet echt zijn, vermits uit het antwoorddocument van 8 augustus 2002 van Cedoca blijkt dat de “feuille de convocation” een oproepingsbrief is van een openbare rechtbank, waardoor betrokkene wordt opgeroepen om te verschijnen voor de revolutionaire rechtbank; dat uit het document van Cedoca blijkt dat de revolutionaire rechtbank haar eigen oproepingsbrieven heeft en dat deze rechtbank de oproepingsbrieven van de openbare rechtbank niet gebruikt; dat volgens hetzelfde document de vorm van de oproepingsbrief niet beantwoordt aan de vorm die in de afgelopen jaren in heel IRAN wordt gebruikt; dat bovendien in de stempel van het document de naam van de stad en de identificatie van het rechtscollege ontbreken; dat wat de “sommation” betreft, waardoor verzoeker wordt opgeroepen om te verschijnen op 3 december 2000 voor de revolutionaire rechtbank, uit voormeld Cedoca-document blijkt dat het een oproepingsbrief betreft van de openbare rechtbank waardoor verzoeker wordt opgeroepen om te verschijnen voor de revolutionaire rechtbank, die evenwel haar eigen oproepingsbrieven heeft en die van de openbare rechtbank nooit gebruikt; dat in de stempel de vermelding van de naam van de stad ontbreekt en de identificatie van het rechtscollege; dat, aldus voornoemde documenten, de “feuille de convocation” en de “sommation” hetzelfde dossiernummer dienen te dragen aangezien het om dezelfde zaak gaat; dat dit in casu niet het geval is; dat ook de benaming van de kamer van de rechtbank waarvoor verzoeker dient te verschijnen verschilt in beide documenten; dat in het document van 2 september 1379 (feuille de convocation) sprake is van “Tribunal de la révolution, 2^e chambre” en in de “sommation” van “Tribunal de la révolution: 2 spéciale”; dat de “sommation” werd afgeleverd door een soldaat; dat volgens het Cedoca-document gerechtelijke documenten worden afgeleverd door deurwaarders en niet door militairen; dat

uit wat voorafgaat volgt dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vaststaat dat de twee voornoemde documenten die verzoeker heeft voorgelegd aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vals zijn;

Overwegende dat het Cedoca-document zich in het administratief dossier bevindt en bijgevolg aan het tegensprekelijk debat werd onderworpen en vatbaar was voor een kritische analyse door verzoeker en zijn Advocaat; dat deze analyse ontbreekt en dat het feitelijk onjuist is in de verzoekschriften te schrijven dat “de rechten van verdediging van verzoeker worden geschonden doordat de echtheid en de objectiviteit van deze opmerkingen niet kan (kunnen) worden geverifieerd”; dat verzoeker perfect weet dat de nota van Cedoca, die gebaseerd is op het advies van twee Iraanse advocaten, hun identiteit niet kunnen prijsgeven en dit om veiligheidsredenen; dat zelfs al was hun identiteit gekend, verzoeker nog zou stellen dat hun advies niet ernstig is; dat wanneer een asielzoeker kritiek heeft op de inhoud van een advies van buitenlandse advocaten, hij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen betreffende de onjuistheid van dit advies, wat verzoeker in casu nalaat te doen; dat bijgevolg de bestreden beslissing wat de neergelegde documenten betreft afdoende is gemotiveerd en dat de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging van verzoeker niet werden geschonden;

2.2. Overwegende dat het tweede doorslaggevend motief dat de bestreden beslissing schraagt op expliciete wijze wordt vermeld in de beslissing en in essentie neerkomt op een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker voor de verschillende asielinstanties; dat deze tegenstrijdigheden omstandig worden weergegeven en geanalyseerd in de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1.3 van huidig arrest;

Overwegende dat uit de aard van de tegenstrijdigheden blijkt dat zij op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker ondermijnen, zodat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat bijgevolg artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie niet werd geschonden en dat verzoeker de aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verzoekschrift niet betwist, laat staan weerlegt;

2.3. Overwegende dat de twee middelen samengenomen ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de

vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.